

Община Бобов дол е разположена в югозападна България в равнинен и полупланински район на Кюстендилска област. Заема площ от 206.2 кв. км, като площта ѝ е 0.2 % от територията на страната и 11% от територията на областта.

Оградена е от всички страни с възвишения-вр. Колош /1315 м/ от Конявската планина на северозапад, следван на север от билото на Касилашки дъбици, вр. Венец, Чуковски рид с Развалена църква, на изток Мусибейски кории, Големинските орници /Равен рид с вр. Гола глава, Мламоловския и Големоселския рид, на запад височината Кръшла, върховете Голем и Малък връх, връх Голак и височините Света Богородица.

Граничи със следните общини: Радомир, Дупница, Бобошево, Невестино и Кюстендил.

Административен, стопански и културен център на общината е град Бобов дол.

Община Бобов дол има благоприятно географско положение. От тук започват и минават важни шосейни пътища. Град Бобов дол е на 20 км. От град Дупница, на 37 км. От Кюстендил, на 27 км. От Радомир, на 42 км. От Перник и на 65 км. От София. До град Бобов дол има отклонение на железопътната линия София-Кулата през град.

Климат

Климатът е преходноконтинентален с влияние на Средиземноморието по поречието на р.Струма, а в районите с по-голяма надморска височина – планински. Средно годишната температура е 10.2 °С, а относителната влажност на въздуха – 72%. Средният годишен валеж е 676 л/кв.м. Пролетта започва през първата половина на м. Март със случай на рязко затопляне и при чувствително повишаване на количеството на валежите през м. Април. Лятото е топло и сухо със средни максимални температури 35 - 36 °С към края на юли и началото на август. В определени случаи абсолютните максимални температури достигат и до 38 – 39 °С. През първата половина на есента времето е тихо, умерено топло и сухо, но след това рязко застудява и нарастват валежите. Зимата е умерено студена с около 5-6 дни валежи на сняг средно за всеки месец. Наблюденията върху количествата на валежите показват, че най-много вали през април – юни и по-малко през октомври – декември

Релеф

Релефът на община Бобов дол се отличава с голямо географско разнообразие. В нейната територия са голяма част от западната част на Дупнишката котловина – Разметанишко поле, оградните ниски и средно високи планински възвишения. Това са преди всичко крайните източни разклонения на Конявска планина – Върхът Колош и Гологлавските ридове. Котловинното дъно е предимно равнинно. Средната надморска височина на общината е 694 м.

Води

Районът е сравнително добре запасен с водоизточници. В западната част през по-голямата част на годината текат Мало и Голямофучките реки, които се събират при село Бабино и носят името "Бабинска река". В източния край тече река Бобовдолска. При местността Бинека двете рекички се сливат и образуват по-голямата река Разметаница, която при село Джерман се влива в река Джерман. При по-големи засушавания през лятото река Разметаница почти пресъхва.

Полезни изкопаеми

Бобовдолският въглищен басейн заема площ от 50-60 кв. км и по запаси на кафяви въглища с напреднала степен на въглефикация е най-големият в страната. Възрастта на въгленосните наслаги се приема с края на олигоцен и началото на миоцен. Тези наслаги лежат върху пъстра подложка от еруптивни, кристалини и седиментни скали. Въгленосните наслаги започват с конгломерати, пясъчници, аргилити и всички преходи между тях, след което идват материалите на въгленосната задруга. Тя е представена от аргилити, пясъчници и въглищни пластове и е с дебелина 90-160 м. Покрита е със слабо битуминозни аргилити и пясъчници с обща дебелина 400-500 м. На места се срещат и плиоценски наслаги. В тектонско отношение басейнът се отнася към един от най-сложните. Въгленосната задруга съдържа 6-7 въглищни пласта с дебелина 1-3 м, а на места до 12 м. Дебелината на въглищните пластове и качеството на въглищата се изменят в различните части на басейна. Максималната дълбочина, на която се намират пластове в дълбоката Бабинска синклинала е около 800 м. В някои участъци са развити долните три пласта, в други само горните. Въглищата имат черен цвят, тъмнокафява черта, смолист до матов блясък, мидест и неравен лом. Пепелното съдържание е много променливо и се движи от 15 до 30 %. Въглищата са с високо съдържание на сяра и са склонни към самозапалване. Те са хумусни и има съвсем малко сапропелити. Басейнът е континентален, лимничен. Бобовдолският въглищен басейн по запаси на кафяви въглища с напреднала степен на въглефикация е най-големият в страната като в него са съсредоточени около 60% от запасите на кафяви въглища. Основните качествени показатели на въглищата в него са следните:

- пепел на сухото гориво	Ad	10 до 55- 60 %
- средна калоричност изгаряне/	Qp	3400 к.кал/кг. /долна топлина на
- влага на работното гориво	Wp	12 – 15 %
- обща сяра		средно 2.60 %

Добивът на въглища в района има вековна история. Изследователите сочат две съобщения: първото на френския геолог Ами Буе от 1836 г., и второто от 1873 г., според което от "село Бубодол са откарани в София няколко стотина коли с въглища".

Независимо от това за начало на мината се счита 1891 година, когато са произведени 1530 т въглища. Тук са познати всички трудности, присъщи за примитивното добиване на "черното злато". Откъснатостта на мината от железопътната линия задържа развитието ѝ. Темпото на добива се увеличава след 1918 г., когато се прокарва теснолинейния път от Дупница до Бобов дол. Поради обстоятелството, че в началото басейнът не е проучен, добивът на въглища е на лесни и достъпни места, и е изцяло ръчен. В началото МИНА "БОБОВ ДОЛ" се ръководи от чуждестранни специалисти, а от 1897 г. ръководството се поема от български инженери. Първоначално добивните работи са се водили в местността Клисуров дол като е експлоатиран пластта "Гребикал". През 1906 – 1907 г. е извършено първото проучване на басейна. През 1917 г. е въведена в експлоатация теснолинейката Бобов дол – Дупница, което позволява да се увеличи производството на въглища. От 1928 г. МИНА "БОБОВ ДОЛ" преминава на подчинение на МИНИ "ПЕРНИК" и започва нейното по-добро техническо съоръжаване. Бобовдолският въглищен басейн е проучен детайлно по участъци след 1951 г. През 1951-1952 г. е проучен и приет от Държавната комисия по запасите на полезни изкопаеми (ДКЗ) първият участък – "Чеганска синклинала". През 1952 г. започват проучвателните работи на участък "Цървилото", чиито запаси са приети от ДКЗ през 1953 г. В периода 1953 – 1963 г. са проведени проучвания в участъците "Банковица", "Говедарника", "Мламолово", "Връчва", "Голяма Фуча", "Житуша", Житуша – Връчва", "Бабино", в периода 1963 – 1968 г. в участък "Мламолово - 2" и в периода 1968 – 1979 г. в участък "Мламолово – 2 – север". В периода 1979 – 1988 г. са проведени допълнителни геоложки проучвания в участъците "Бабино", "Връчва" "Житуша – Връчва" и "Мламолово". Добивът от Бобовдолския въглищен басейн се осъществява, както по подземен способ, така и по открит начин. Разширяването на производствените мощности започва след 1952 г. с изграждането на РУДНИК "МИНЬОР", РУДНИК "БОБОВ ДОЛ", РУДНИК "МЛАМОЛОВО", а по-късно и на РУДНИК "ЖИТУША" ("ИНЖ. ИВАН РУСЕВ). По открит начин добивът започва през 1960 г. посредством открит участък към РУДНИК "МИНЬОР", а след 1962 г. се обособява и РУДНИК "ХРИСТО БОТЕВ".

Флора и фауна

Община Бобов дол е разположена в най-северната част на полето /наричано още и котловина/ Разметаница, заема 206.2 кв. км и включва 18 населени места. Оградена е от всички страни с възвишения-вр. Колош /1315 м/ от Конявската планина на северозапад, следван на север от билото на Касилашки дъбици, вр. Венец, Чуковски рид с Развалена църква, на изток Мусибейски кории, Големинските орници /Равен рид с вр. Гола глава, Мламоловския и Големоселския рид, на запад височината Кръшла, върховете Голем и Малък връх, връх Голак и височините Света Богородица. Горската растителността е характерна за Югозападна България. От естествен произход са видовете космат дъб, цер, благун, горун, бук, габър, клен, ясен, явор, леска и др. Съгласно Директива на Европейския съюз-92/43/ЕЕС за запазване на природните местообитания и на дивата

флора и фауна (Директива на хабитатите) Конявската планина е обявена за защитена зона и е част от Натура 2000 (BG 0000298). Планината е привлекателна с туристическите си и природни обекти и е леко достъпна през всички сезони. Пътеките и водят край древни и средновековни находки, край хайдушки гробове и изворни сборища, край прохладни букаци и извори с пивка студена вода. Обширните заравнени била, заоблените върхове, просторните горски поляни, тучните ливади и пасища са изпълнени с твърде редки, интересни и красиви растения, имащи голяма научна стойност. Тук се срещат ендемити, жълто и червено Урумово лале, жълт планински крем, източна ведрица, персийска морина, златиста раменка, царско пропадниче, червен и розов божур (самодивски божур), червено вълче лико, сръбско звънче, жълт равнец, белоцветен и червеникав дебелец, скален карамфил с бяло розови цветчета, дланелистен ветрогон, ботурче, дива циклама, розов минзухар, нежно мъхеста виолетова съсънка (котенце) и др. Богатото многообразие се допълва с търсените от туристите ароматни билки: мащерка, риган, жълт кантарион, бял равнец, мента и др. В планината растат почти всички видове гъби: булка, манатарка, горска печурка, сърнела, челадинка и др. Най-добре запазени горски формации от естествен произход са видовете космат дъб, цер, благун, горун, бук, обикновен келяв и воден габър. В малки разпилени и единични групи се срещат кленът, шестилът, полският клен, ясенът, яворът, брезата, липата, брястът, ясиката, трепетликата, чашкодренът, кучешкият дрян, леската, червената и синята хвойна. По варовиковите терени растат в изобилие ароматичният червен, розов и бял люляк, както и много други храсти. Конявската планина е средиземноморски оазис на южните растения. Растителното ѝ богатство е свързано с варовиковите и припечени склонове и благоприятния климат на планината, в която цъфтежът обхваща периода от ранна пролет до късна есен. Много от редките растителни видове са защитени. В Конявската планина разнообразието от животински видове е голямо като тук могат да се срещнат сърни, елени, глигани, лисици, зайци и по-рядко вълци, белки, златки и др. Пернатите обитатели са представени от соколи, орли, гълъби, гургулици, яребици, славеи, диви патици и др. Реките в зоната са запазени в първоначалното си състояние и текат в естествените си речни корита. В тях може да се наблюдават видрата, големия гребенест тритон, поточния рак и др. За увеличаване на дивечовото богатство е необходимо добро стопанисване на горите и полагане на грижи за опазване на фауната.